

Choć burza huczy wkoło nas

387

G D D7 G

1. Choć bu - rza hu - czy wko - ło nas, my nie lę - ka - my się,
 2. Gdy cię za - sko - czy bu - rzy moc, ty, bra - cie, wier - nie, czuj,
 3. Wy - rzuc - my smu - tek z na - szych dusz, pod - nieś - my w gó - rę skroń!

f G D D7 G

bo w swej o - pie - ce ma nas Pan, więc nie zgi - nie - my, nie.
 Zwy - cię - sko wyj - dziesz w czar - ną noc, we wie - rze tyl - ko stój.
 Nasz dro - gi Zbaw - ca w ser - ce wniósł po - ko - ju raj - ską błoń.

f G D7 G D G D7 G D

Gdy w mo - dłał doń u - da - my się, On bło - gi po - kój w ser - ca śle,
 Pan przy - o - bie - cał z to - bą być, więc śmia - ło zaw - sze na - przód idź,
 Już nam jaś - nie - je spo - za chmur zło - cis - ty blask sy - oń - skich gór.

ff G C G D7 G

w po - ku - sach chro - ni nas, po - si - la wkaż - dy czas.
 w gor - li - wych mo - dłał, czuj i pro - wadź wia - ry bój.
 We - sel - my, bra - cia, się, choć bo - leść ser - ce rwie.